

BONDIA

ANTONI BASSAS

@ANTONIBASSAS

Deixeu-la
a mig pal una
temporada

ELS DIRECTIUS del Barça i l'Arsenal van dinar a l'escenari del Liceu. I un grup de seguidors anglesos van comportar-se com a vàndals a les andanes del metro de l'estació de Liceu. Estaria bé que el Barça, que aprofita els tresors de la ciutat per lluir-se davant els seus convidats, fes front comú amb l'Ajuntament de Barcelona per evitar que els aficionats dels rivals europeus es pensin que en aquesta ciutat s'hi val tot (com, d'altra banda, passa massa sovint amb el turisme). I la UEFA, no hi té res a dir? Ahir vaig veure la bandera europea a mig pal en un edifici municipal, un altre hàbil jugada simbòlica de l'equip de Colau. I, veient-la, vaig pensar en els refugiats sirians, però també en els holandesos del PSV i els brètols de la Rambla. Europa fa molt mala cara.

a

L'EDITORIAL

L'Estat, contra les entitats catalanes del tercer sector

La Generalitat i les entitats catalanes del tercer sector van rebre ahir amb estupefacció la sentència del Suprem que dona la raó a l'Estat en el conflicte sobre el 0,7% de la casella de l'IRPF per a finalitats socials. Es tracta d'una reivindicació històrica de les ONG catalanes, que reclamen que els diners que es recaptin a Catalunya per aquest concepte es reparteixin íntegrament entre les entitats que treballen a casa nostra, ja que l'assistència social és una competència autonòmica i no estatal. L'any passat, per exemple, es van recaptar a Catalunya 57,6 milions a través de la casella de l'IRPF, però només en van retornar 31,1.

És fàcil imaginar-se el que representaria poder repartir els 26,5 milions d'euros del diferencial entre entitats catalanes com ara Arrels o el Casal dels Infants del Raval. Fins ahir el Suprem i el TC havien donat la raó a Catalunya en 13 ocasions. Com s'explica aquest canvi? Doncs, s'explica per una maniobra jurídica del govern espanyol, que, fent servir la força del BOE, va aprovar un reial de-

cret que canviava el concepte *assistència social* per un altre de més genèric que li permet argumentar davant el Suprem que la competència ara és de l'Estat i no de les comunitats autònomes. Es tracta d'una manera clàssica de procedir de l'Estat, que quan topa amb la justícia, a la qual no té cap problema per ignorar, si cal, sempre és a temps de canviar la llei i fer-se vestits jurídics a mida i en benefici propi. És una manera tramposa i deslleial d'actuar que en aquest cas perjudica especialment Catalunya, la comu-

nitat autònoma amb més teixit associatiu i més ONGs. Però això no sembla que preocupi a l'Estat, al contrari.

El que resulta especialment trist és que, en aquesta batalla, les

entitats catalanes no hagin trobat el suport de les ONG d'àmbit estatal, que es veuen beneficiades si el sistema de repartiment de recursos se centralitza, i que ahir van aplaudir la decisió del Suprem. Un cop més es posa de manifest que l'Estat, fins i tot en un tema de proximitat com les entitats socials, privilegia els criteris polítics i la concepció unitària i unitarista per sobre del sentit comú i el principi d'eficiència i subsidiarietat.

Una maniobra legal de l'Estat farà que les ONG catalanes no puguin ingressar 26 milions a l'any

DE FIT A FIT

Europa extraabsorbent

refu.
Giats

dietarivv

VICENÇ VILLATORO

18 DE MARÇ

Espanya celebra poc el centenari de Cervantes

Sorprèn el perfil baix i la certa previsibilitat –fronterera amb el tòpic– de la commemoració del quart centenari de la mort de Cervantes. *El Quixot* és un gran llibre, una de les obres clau de la cultura occidental. I Cervantes és més coses que el Quixot. Però fa l'efecte que la cultura espanyola, que fa de Cervantes i del Quixot la seva bandera, es troba paradoxalment incòmoda davant d'un llibre que va néixer com una paròdia, amb un humor amable tan allunyat del sentiment tràgic, de l'exaltació mística o del fervor guerrer, de la fúria i l'honor que tan sovint es consideren els màxims valors hispànics. Ja Lope de Vega trobava el Quixot "*baladà*" i dedicava al llibre i a l'autor versos insultants. La gran cultura hispànica es construeix en el Barroc. Però de vegades fa la sensació que a l'hora de perpetuar l'herència barroca, la cultura espanyola s'ha sentit més còmoda amb la grandiloquència de Calderón o de Lope, amb el conservadorisme sarcàstic i irat de Quevedo, que no pas amb l'humanisme compassiu de Cervantes. Com si Cervantes fos –en l'ètica i en l'estètica– més l'expressió d'un Renaixement que no va poder ser, que no pas d'un Barroc conservador que sí que va ser, i que en part encara és.

Completa la col·lecció 'La història de Catalunya en mapes' amb el llibre

El mapa com a eina de govern

Com es van dibuixar els primers mapes a Catalunya? Quines van ser les tècniques per fer-ho? Descobreix l'origen dels serveis cartogràfics i geològics amb 'El mapa com a eina de govern'.

Generalitat de Catalunya

ICGC
Institut
Cartogràfic i Geològic
de Catalunya

ara.cat

Aquest
cap de setmana
per només
9,95 €